

Teza: nierzetelne informowanie; wykonywanie zawodu w niewłaściwej formie prawnej

1.

Nierzetelne informowanie o doświadczeniu zawodowym radcy prawnego stanowi delikt dyscyplinarny.

2.

Wykonywanie zawodu przez radcę prawnego w formie prawnej nie przewidzianej w art. 8 ustawy o radcach prawnych stanowi delikt dyscyplinarny.

Warszawa, 13 marca 2019 r.

Sygn. akt: WO-5/19

ORZECZENIE

Wyższy Sąd Dyscyplinarny przy Krajowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Piotr Dragon (sprawozdawca)

Sędziowie: SWSD Iwona Zielezińska, SWSD Małgorzata Sajdak

Protokolant: Aneta Stefańska

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Magdaleny Szczęśniak

po rozpoznaniu w dniu 13 marca 2019 roku sprawy radcy prawnego A. K.

(numer wpisu WA-5270)

obwinionej o to, że:

I.

od bliżej nieustalonego dnia do 29 czerwca 2017 r. na stronie internetowej zamieszczonej pod adresem <http://juris.pl/agnieszka-koziel-partner/>, informowała o wykonywaniu zawodu w aspekcie swojego życiorysu i doświadczenia zawodowego w sposób niezgodny z rzeczywistością, poprzez zamieszczenie informacji sugerujących aktualne prowadzenie wykładów i ćwiczeń dla aplikantów, pełnienie funkcji egzaminatora w komisjach egzaminacyjnych podczas aplikacji oraz jako reprezentant (z ramienia Izby) powoływany przez Ministra Sprawiedliwości do przeprowadzania egzaminów radcowskich końcowych - w sytuacji gdy wykłady i ćwiczenia dla aplikantów prowadziła w latach 2012-2013, w kolokwiach dla aplikantów uczestniczyła w latach 2012-2014, pracach komisji powoływanych na egzamin radcowskich uczestniczyła w latach 2011-2014,

tj. popełniła czyn z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 32 pkt 1 oraz w związku z art. 31 ust. 1 i ust. 3 pkt 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

II.

w okresie od 26 lipca 2011 r. do dnia 14 listopada 2017 r. wykonywała zawód radcy prawnego w formie nieprzewidzianej przez obowiązujące przepisy prawa - poprzez posiadanie udziałów (24) w Kancelaria (...) spółce z o.o., której przedmiotem działalności jest świadczenie pomocy prawnej,

tj. popełniła czyn z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 8 oraz w związku z art. 6 ustawy o radcach prawnych;

III.

w okresie od 5 grudnia 2013 r. do dnia 5 stycznia 2017 r. pełniła funkcję Prezesa Zarządu spółki z o.o. Kancelaria (...), której przedmiotem działalności jest świadczenie pomocy prawnej, świadcząc pomoc prawną na rzecz klientów tej spółki,

tj. popełniła czyn z art. 65 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 8 oraz w związku z art. 6 ustawy o radcach prawnych.

na skutek odwołania obwinionej od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z 9 lipca 2018 r., sygnatura akt D 11/18

**na podstawie art. 62 ust. 1, art. 70³, art. 74¹ pkt 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach
prawnych w zw. z art. 437 § 1 k.p.k. orzeka:**

1) utrzymać w mocy zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie z dnia 9 lipca 2018 r., sygn. akt D 11/18

2) na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych zasądza od obwinionej A. K., numer wpisu WA-5270 na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych koszty postępowania odwoławczego w wysokości 1 200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych).

UZASADNIENIE

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie w sprawie o sygnaturze D 11/18 orzeczeniem z 9 lipca 2018 r. uznał obwinioną A. K. za winną trzech deliktów dyscyplinarnych, a to tego, że:

1.

od bliżej nieustalonego dnia do 29 czerwca 2017 r. na stronie internetowej zamieszczonej pod adresem <http://juris.pl/agnieszka-koziel-partner/>, informowała o wykonywaniu zawodu w aspekcie swojego życiorysu i doświadczenia zawodowego w sposób niezgodny z rzeczywistością, poprzez zamieszczenie informacji sugerujących aktualne prowadzenie wykładów i ćwiczeń dla aplikantów, pełnienie funkcji egzaminatora w komisjach egzaminacyjnych podczas aplikacji oraz jako reprezentant (z ramienia Izby) powoływany przez Ministra Sprawiedliwości do przeprowadzania egzaminów radcowskich końcowych - w sytuacji gdy wykłady i ćwiczenia dla aplikantów prowadziła w latach 2012-2013, w kolokwiał dla aplikantów uczestniczyła w latach 2012-2014, pracach komisji powoływanych na egzamin radcowskich uczestniczyła w latach 2011-2014,

tj. popełniła czyn z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 32 pkt 1 oraz w związku z art. 31 ust. 1 i ust. 3 pkt 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego stanowiącego załącznik do uchwały nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego;

2.

w okresie od 26 lipca 2011 r. do dnia 14 listopada 2017 r. wykonywała zawód radcy prawnego w formie nieprzewidzianej przez obowiązujące przepisy prawa - poprzez posiadanie udziałów (24) w Kancelaria (...) spółce z o.o., której przedmiotem działalności jest świadczenie pomocy prawnej,

tj. popełniła czyn z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 8 oraz w związku z art. 6 ustawy o radcach prawnych;

tj. popełniła czyn z art. 65 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 8 oraz w związku z art. 6 ustawy o radcach prawnych.

Sąd a quo wymierzył obwinionej za czyn opisany w pkt. 1 karę upomnienia, za czyn opisany w pkt. 2 karę nagany, za czyn opisany w pkt. 3 karę pieniężną w wysokości 5 000 zł. Sąd orzekł połączenie kary upomnienia i kary nagany i wymierzył obwinionej karę łączną nagany. Ponadto orzeczono również zakaz wykonywania patronatu na 3 lata oraz zasądono od obwinionej na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie kwotę 3 000 zł tytułem kosztów procesu.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny powyższe orzeczenie wydał w oparciu o następujący stan faktyczny:

Obwiniona jest współnikiem Kancelarii (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie. Posiada w niej 22 udziały o łącznej wartości nominalnej 11 000 zł, a od 26 lipca 2011 r. do dnia 14 listopada 2017 r. posiadała 24 udziały o łącznej wartości nominalnej 12 000 zł. Przedmiotem działalności spółki jest, zgodnie z danymi z Rejestru Przedsiębiorców, doradztwo w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej i zarządzania (74.14.A), prace badawczo-rozwojowe w dziedzinie nauk prawnych (73.20.B), działalność związana z tłumaczeniami i usługami sekretarskimi (74.83.Z), pozostała działalność komercyjna, gdzie indziej nie sklasyfikowana (74.84.B) wynajem maszyn i urządzeń biurowych (71.33.Z).

Spółka na stronie internetowej pod adresem <http://juris.pl>, na której zamieszczono logotyp spółki, informowała o tym, że jest najdłużej działającą samodzielną kancelarią prawną w Polsce i najstarszą kancelarią prawną w Warszawie. Zgodnie z informacją na stronie internetowej, od 1989 r. kancelaria świadczy pomoc prawną przedsiębiorcom, osobom fizycznym i prawnym, administracji państwowej i samorządowej. Strona informuje również o innych formach świadczenia pomocy prawnej, m.in. przez zastępstwo procesowe przed sądami i urzędami.

Na stronie internetowej znajdowały się również informacje o obwinionej. "Absolwentka Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego oraz Szkoły Wyższej Psychologii Społecznej w Warszawie na kierunku psychologia społeczna. Ukończyła Europejskie Prawo Materialne w Wyższej Szkole Finansów i Zarządzania w

Warszawie, warsztaty audytorów systemu ISO 9001:2000 oraz studia doktoranckie na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Warszawskiego. Członek Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie. Pełniła funkcję Mediatora przy Okręgowej Izbie Radców Prawnych w Warszawie. Aktywnie działa i stale współpracuje z samorządem radcowskim w zakresie kształcenia ustawicznego aplikantów. Prowadzi wykłady i ćwiczenia dla aplikantów, w tym z przedmiotu kierunkowego apelacji cywilnej. Pełni funkcję egzaminatora powoływany przez Ministra Sprawiedliwości do przeprowadzania egzaminów radcowskich końcowych. [...] Prowadzi również indywidualną kancelarię radcy prawnego". Tymczasem obwiniona pełniła funkcję egzaminatora podczas kolokwii aplikantów z prawa i postępowania cywilnego od 2012 r. do 2014 r., a nadto od 2012 r. do 2013 r. prowadziła wykłady z postępowania cywilnego. Od 2012 r. do 2014 r. obwiniona była członkiem komisji egzaminacyjnej powoływanych przez Ministra Sprawiedliwości do przeprowadzania egzaminu radcowskiego w Warszawie.

Ponadto obwiniona od 5 grudnia 2013 r. do 5 stycznia 2017 r. pełniła funkcję prezesa zarządu spółki. W dniu 30 grudnia 2016 r. obwiniona złożyła pisemną rezygnację z pełnienia tej funkcji. Nadzwyczajne zgromadzenie wspólników spółki uchwałą nr 1 z dnia 5 stycznia 2017 r. przyjęło rezygnację obwinionej i odwołało z pełnienia funkcji prezesa zarządu.

Sąd a quo ustalił ten stan faktyczny na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, wskazanych w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. W szczególności znaczenie dla wydania orzeczenia o takiej

treści miały dowody z wydruków ze strony internetowej spółki z ograniczonej odpowiedzialnością i informacji otrzymanych z OIRP w Warszawie.

Sąd pierwszej instancji stwierdził, że nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionej co do twierdzeń, jakoby jedynie przez nieuwagę obwiniona nie zaktualizowała informacji o swojej osobie na stronie kancelarii. W uzasadnieniu wskazano, że informacje wskazane na stronie internetowej spółki jednoznacznie potwierdzają że faktyczną działalnością tej Kancelarii prowadzonej w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest świadczenie pomocy prawnej. Tym samym sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionej również w zakresie rzekomego uczestnictwa spółki w organizacji i zapewnieniu pomocy prawnej, a nie jej udzielania.

Wydając karę sąd miał na uwadze dotychczasowe wykonywanie przez obwinioną zawodu, tj. brak uprzedniej karalności, niewyrządzenie przez nią szkody. Jako okoliczność obciążającą uznano umyślność w zakresie naruszenia przepisów ustawy korporacyjnej oraz Kodeksu Etyki Radców Prawnych.

Z rozstrzygnięciem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w Warszawie nie zgodziła się obwiniona.

Pismem z 9 sierpnia 2018 r. złożyła odwołanie, zarzucając naruszenie przez sąd przepisów prawa procesowego, tj. art. 4, 7, 410, 424 § 1 pkt 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.k. oraz art. 97 w zw. z art. 4 k.p.k., a także błędy w ustaleniach faktycznych.

W odwołaniu stwierdzono, że sąd pominął dokumenty znajdujące się w aktach postępowania, a także że potraktował te dokumenty wybiórczo i ocenił subiektywnie. Obwiniona zarzuciła, że nie przeprowadzono dowodów zgłoszonych przez obwinioną co skutkowało ustaleniem niepełnego stanu faktycznego, w sposób wadliwy, naruszono zasady oceny swobodnej oceny dowodów oraz zasady obiektywizmu i prawo do rzetelnego i uczciwego procesu.

Nadto obwiniona zarzuciła zaskarżonemu orzeczeniu obrazę prawa materialnego, a to art. 64 ust. 1 w zw. z art. 6 i art. 8 ustawy o radcach prawnych oraz w zw. z art. 32 pkt 1 i art. 31 ust. 1 i 3 Kodeksu Etyki Radców Prawnych poprzez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie do ustalonego w postępowaniu stanu faktycznego.

Obwiniona wniosła o uniewinnienie, o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania lub o uchylenie wyroku i umorzenie postępowania, a także o zasądzenie kosztów procesu na rzecz obwinionej.

W uzasadnieniu odwołania wskazano, że obwiniona podtrzymuje wyjaśnienia ustne i pisemne złożone w toku postępowania w pierwszej instancji oraz twierdzenia wynikające ze złożonych do akt sprawy dowodów z dokumentów.

Tak złożone odwołanie zostało uzupełnione pismem z 19 listopada 2018 r., w którym powtórzono przywołane wyżej zarzuty.

Wskazano, że nie można uznać, iż brak aktualizacji strony internetowej jest deliktem dyscyplinarnym, o którym mowa w art. 32 pkt 1 oraz w związku z art. 31 ust. 1 i ust. 3 pkt 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Obwiniona podnosi, że brak aktualizacji o swojej aktywności poprzez zastąpienie czasownika z czasu teraźniejszego na przeszły nie miał na celu wprowadzenie w błąd, a jeżeli w taki błąd wprowadzał to w zakresie mniejszym niż znikomy. Obwiniona wskazała, że w takim przypadku ukarana mogłaby zostać wyłącznie ostrzeżeniem dziekańskim.

W zakresie zarzutów wymienionych w punktach 2 i 3 obwiniona stwierdziła, że przedmiotem działalności spółki nie jest świadczenie pomocy prawnej, co nie uchybia art. 6 ust. 1 ustawy o radcach prawnych. Wedle uzasadnienia odwołania, to spółce można postawić zarzut braku zgodności pomiędzy informacjami na stronie internetowej a informacjami wskazanymi w KRS, co jednak nie ma znaczenia w rozpatrywanym przypadku, w kontekście wykonywania zawodu przez radcę prawnego sprzecznie z przepisami ustawy pragmatycznej.

Irrelevantny wedle obwinionej jest fakt posiadania udziałów w takiej spółce czy pełnienie funkcji członka zarządu. Wedle obwinionej, pełnienie funkcji w organach spółki która nie świadczy pomocy prawnej nie jest zabronione.

Ponadto obwiniona wskazuje, że dla stwierdzenia jej sprawstwa niezbędne byłoby wykazanie, że obwiniona osiągnęła dochody lub wynagrodzenie z tytułu świadczenia pomocy prawnej w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością. Pomoc prawną na rzecz klientów spółki z o.o. Świadczyły współpracujące ze spółką kancelarie adwokackie i radcowskie.

Obwiniona wskazała również, że sąd nie ustosunkował się do odmowy zapoznania się z aktami sprawy przed rozprawą oraz do podstawy prawnej dla wynoszenia akt sprawy poza siedzibę sądu dyscyplinarnego. Podniosła również brak upoważnienia do występowania zastępcy rzecznika dyscyplinarnego przed sądem pomimo braku pisemnego upoważnienia, a także brak zarządzenia przerwy w rozprawie z uwagi na zwolnienie lekarskie obwinionej. Na koniec obwiniona stwierdziła, że sąd nie wziął pod uwagę faktu jej dotychczasowej postawy zawodowej.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego sąd pierwszej instancji słusznie wskazał, że brak zaktualizowania przez obwinioną informacji widniejących na stronie internetowej spółki w sposób jednoznaczny wskazują na zamiar obwinionej polegający na wprowadzeniu w błąd potencjalnych informowanych o osobie radcy prawnego. Takie działanie na podstawie art. 32 pkt 1 KERP jest zabronione.

Wartością chronioną przez przywołany przepis jest zaufanie do zawodu radcy prawnego, ale i etyczne informowanie potencjalnego klienta o swojej osobie i usługach. Zewnętrzny podmiot na podstawie takich informacji mógł powziąć mylne wrażenie, że obwiniona prowadzi zajęcia i egzaminuje aplikantów radcowskich, a także że uczestniczy w ostatecznym sprawdzeniu wiedzy osób aspirujących do zawodu radcy prawnego. Informacja taka jest zatem nie tylko niezgodna z rzeczywistością, ale mogła powodować u potencjalnego klienta uznania tej informacji za dodatkowy atut obwinionej przy rozpatrywaniu dostępnych na rynku ofert związanych z pomocą prawną. Informacja o uczestnictwie w funkcjonowaniu samorządu, polegającym na kształceniu przyszłych radców prawnych z założenia powoduje powstanie większego zaufania, albowiem zakłada posiadanie przez prowadzącego zajęcia większą wiedzę w zakresie, w jakim prowadzi zajęcia i egzaminuje aplikantów, ale także wyższe kompetencje w zakresie przekazywania takiej wiedzy. Tymczasem obwiniona takiej działalności od 2014 r. nie prowadzi, a zatem informacja przez nią podana jest nieprawdziwa i może wprowadzać w błąd.

W tym stanie rzeczy kara orzeczona przez sąd pierwszej instancji jest adekwatna. Warto podkreślić, że kara upomnienia jest najmniej dotkliwą sankcją z kar wymienionych w ustawie o radcach prawnych. Jej dotkliwość została również w niniejszym przypadku „obniżona” poprzez połączenie tej kary z karą nagany orzeczoną wobec obwinionej.

W ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego nie są również uzasadnione zarzuty podniesione w odwołaniu w zakresie oceny dowodów, ustalonego stanu faktycznego, a także rzekome wady w uzasadnieniu orzeczenia. Nawiasem mówiąc, mając na uwadze skąpy opis zarzutów co do prawa procesowego, w szczególności zupełny brak wskazania, w jaki sposób poszczególne naruszenia miały mieć (choćby potencjalny) wpływ na treść orzeczenia, a także wzajemną sprzeczność części zarzutów, sąd uwzględniając art. 427 § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 1 k.p.k. rozpoznał treść środka odwoławczego w granicach tego środka odwoławczego.

W szczególności sąd pierwszej instancji nie naruszył oceny swobodnej oceny dowodów, oceny obiektywizmu. Swoje orzeczenie oparł na całokształcie zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego. Uzasadnienie zostało sporządzone bardzo precyzyjnie i jednoznacznie wskazano zarówno ustalony stan faktyczny, jak i dowody, które stanowiły podstawę tego ustalenia, z uwzględnieniem tych dowodów, którym sąd pierwszej instancji nie dał wiary.

W istocie dowody z wydruków ze strony internetowej jednoznacznie dowodzą, że działalność spółki polega na świadczeniu pomocy prawnej. Nie można zgodzić się z twierdzeniem odwołania, wedle którego to spółce można zarzucić brak spójności pomiędzy treścią strony internetowej a zgłoszonym przedmiotem jej działalności do KRS, tym bardziej, że obwiniona była członkiem organu prowadzącego sprawę spółki. Trafnie sąd pierwszej instancji wskazał

na to, iż sama firma spółki jednoznacznie wskazuje na to, czym spółka się zajmuje i jaki jest jej przedmiot działalności. Spółka sama opisywała się na stronie internetowej jako kancelaria prawna. Udział w takiej spółce radcy prawnego, niezależnie od tego, czy w charakterze wspólnika, czy też w charakterze członka zarządu, stanowi zatem naruszenie art. 8 oraz w związku z art. 6 ustawy o radcach prawnych. Trafnie także sąd pierwszej instancji wskazał, że różnica pomiędzy pełnieniem funkcji członka zarządu i byciem jedynie wspólnikiem takiej spółki tkwi jedynie w karygodności naruszenia zakazu. Implikowało to orzeczenie różnych rodzajowo kar za poszczególne naruszenia.

Wbrew twierdzeniom obwinionej podniesionym w środku odwołania, nie ma znaczenia dla zakazu określonego w art. 8 ust. 1 ustawy o radcach prawnych to, czy radca prawny osiągnął z tytułu świadczenia pomocy prawnej w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością dochód lub inną korzyść majątkową czy nie. Zakaz dotyczy formy wykonywania zawodu przez radcę prawnego, a nie osiągania dochodu w określonej formie.

Przedstawione przez obwinioną dokumenty, rzekomo pominięte przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny nie, stanowią dowodu na okoliczność, której dotyczył wniosek dowodowy. Dotyczą one jedynie faktu, iż obwiniona prowadzi jednocześnie działalność gospodarczą i w jej ramach świadczy pomoc prawną na rzecz klientów.

Jednocześnie warto wskazać, że nieudostępnienie obwinionej i obrońcy akt sprawy nie miało wpływu na treść wydanego orzeczenia. Obwiniona winna z wyprzedzeniem poinformować sąd dyscyplinarny o zamiarze zamówienia akt postępowania do wglądu. Również w sądach powszechnych obowiązuje regulamin czytelników akt. Akta postępowania nie są zatem dostępne "od ręki", lecz poprzedza je wydanie przez sędziego akt osobie, która domaga się wglądu w akta. Jednocześnie obwiniona nie wskazała, w jaki sposób niewydanie akt w ten określony dzień miało mieć wpływ na wydanie zaskarżonego orzeczenia.

W odniesieniu do braku upoważnienia zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego, pismem z 2 lipca 2018 r. oskarżyciel uzupełnił brak pisemnego upoważnienia dla zastępcy (k. 169). Zarzut zatem jest bezzasadny. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego posiadał kompetencję do występowania w sprawie w charakterze oskarżyciela.

Podkreślić należy, że sąd pierwszej instancji uwzględnił niekaralność i dotychczasowy sposób wykonywania przez obwinioną zawodu radcy prawnego, co zasygnalizowano dość wyraźnie w uzasadnieniu orzeczenia odnoszącego się do wymiaru kary. Zarzut obwinionej w tym zakresie także jest bezzasadny.

Mając na uwadze powyższe, Wyższy Sąd Dyscyplinarny w całości podziela stan faktyczny ustalony przez sąd pierwszej instancji i nie uznaje zarzutów wytoczonych przeciwko orzeczeniu za zasadne. Z tego względu orzeczono o utrzymaniu w mocy zaskarżonego orzeczenia w całości.

O kosztach postępowania orzeczono zgodnie z art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych. Sąd obciążył obwinioną kosztami postępowania w dolnej granicy zryczałtowanych kosztów postępowania mając na uwadze ilość posiedzeń oraz stan skomplikowania sprawy.